Provincie Flevoland

Statenvoorstel

Statenvergadering
10 januari 2002

Agendapunt:
7

Lelystad:
20 november 2001

Registratienummer:
PS01.0145

Inlichtingen:
B.Siepel

Afdeling:
SPV

Aan:
Provinciale Staten

Onderwerp:
VUT aanspraken medewerkers Nieuw Land Poldermuseum.

1. Wij stellen u voor:
- het bestuur van de Stichting Nieuw Land mee te delen dat u bereid bent in de provinciale begroting een voorziening op te nemen die er toe strekt dat verzoeken van het bestuur om een bijdrage in de kosten van de VUT aanspraken van die medewerkers die een tijdlang in provinciale dienst zijn geweest, gehonoreerd kunnen worden op het moment dat deze zich voordoen;
- de kosten hiervan te dekken uit de saldireserve.

2. Toelichting:
Met de overdracht van het voorlichtingscentrum Nieuw Land door het Ministerie van V&W aan de provincie Flevoland zijn op 1 januari 1990 ook vier personeelsleden overgedragen aan de provincie.
Met ingang van 1 november 1993 zette de Stichting Nieuw Land de activiteiten van het provinciale informatiecentrum Nieuw Land zelfstandig voort. Dit betekende dat de vier provinciale medewerkers op grond van de overeenkomst tussen provincie en Stichting bij de laatste in dienst traden ..”onder tenminste de met betrokkenen overeengekomen condities bij indiensttreding bij de provincie per 1 januari 1990 “ (artikel 4 van de overeenkomst).
Over de voorwaarden van overgang van de betrokken medewerkers is uitvoerig overleg gepleegd, waarbij ook extern advies is ingewonnen (door de Stichting Nieuw Land).
Eind 1995 is er door of namens het Stichtingsbestuur bij de provincie aandacht gevraagd voor een arbeidsvoorwaardelijk aspect dat blijkbaar in de overgangsonderhandelingen geen of onvoldoende aandacht heeft gekregen: de toenmalige VUT-rechten van de betrokken medewerkers.
Wij hebben indertijd het verzoek van de Stichting om alsnog een financiële voorziening te treffen afgewezen op grond dat “verandering in de arbeidsvoorwaarden een verantwoordelijkheid is van het stichtingsbestuur”.
Dit besluit was vervat in onze beschikking m.b.t. de bijdrage aan de Stichting voor 1996.
Tegen dit (deel-) besluit heeft de Stichting indertijd geen beroep ingesteld.
In 1999 schreef de Stichting ons echter twee brieven m.b.t. de VUT-problematiek (ter inzage), waarin zij ten eerste stelt dat de VUT-aanspraken van de medewerkers indertijd ten onrechte niet zijn overgedragen, althans hiervoor geen adequate financiële voorziening is getroffen, waardoor de Stichting op termijn, d.w.z. zodra de medewerkers hun aanspraken geldend maken (vanaf 2005) niet aan haar verplichtingen kan voldoen. Dit zou in strijd zijn met de afspraak dat voor de arbeidsvoorwaarden van de medewerkers een netto-nettogarantie zou gelden: de medewerkers zouden er niet alleen in salaris niet op achteruit mogen gaan, maar evenmin in de secundaire arbeidsvoorwaarden.
Ten tweede stelt de stichting dat de noodzaak van een VUT voorziening niet het gevolg is van gewijzigde arbeidsvoorwaarden, maar onlosmakelijk deel uitmaakt van de condities waaronder het personeel is overgegaan naar de stichting.
Wij hebben vervolgens besloten tot een actuarieel onderzoek naar de kosten van een eventueel te treffen financiële voorziening voor VUT- (of prepensioen-)aanspraken. Dit onderzoek toont aan dat er een eenmalige financiële bijdrage

Statenvoorstel

van maximaal.fl.450.000,- nodig is. Het rapport ligt ter inzage.

Hoewel daar niet expliciet bij is stilgestaan, behoorden tot de condities waaronder de medewerkers overgingen, ontegenzeggelijk ook de toenmalige VUT-aanspraken die overigens alleen geldend kunnen worden gemaakt als de betrokken medewerkers bij het bereiken van de VUT-gerechtigde leeftijd nog in (provinciale) dienst zouden zijn.
In het geval van beëindiging van de aanstelling vervalt de VUT-aanspraak jegens de werkgever.
Voor de betrokken medewerkers geldt weliswaar dat de aanstelling bij de provincie per 1 november 1993 werd beëindigd, maar ook dat zij – met behoud van hun arbeidsvoorwaardenpakket ,waarvoor in de overdrachtsovereenkomst een netto-nettogarantie werd afgegeven – aansluitend in dienst traden van de Stichting. Tot die arbeidsvoorwaarden behoorden ook de VUT-aanspraken, die de facto overigens niet bleken te zijn overgedragen, althans hiervoor geen (extra) financiële voorziening bleek te zijn getroffen.
Indien de betrokken medewerkers in provinciale dienst hadden kunnen blijven dan zouden hun VUT-aanspraken te zijner tijd zijn omgezet in een prepensioen-voorziening (FPU) zonder verlies van anciënniteit in de pensioenopbouw.
Door de (onvrijwillige) overgang waarbij de VUT geen aandacht heeft gekregen, behouden de medewerkers een vergelijkbare aanspraak jegens hun werkgever, op grond van de overdrachtsovereenkomst artikel 4. De Stichting heeft weliswaar zelf vanaf 1 november 1993 voor haar medewerkers volgens de geldende normen een VUT voorziening opgebouwd, maar deze is ontoereikend om de rechten van de medewerkers die destijds in provinciale dienst waren, volledig te kunnen honoreren. Daardoor kunnen de betrokken medewerkers in een uiterst penibele positie terechtkomen: accepteren en doorwerken, of faillissement van de Stichting aanvragen ?
Het moge duidelijk zijn dat dit onbedoelde effect niet ten laste van de medewerkers mag komen.
Dat de Stichting in 1996 geen beroep heeft ingesteld tegen het besluit van het College om geen financiële voorziening te treffen, doet aan het voorgaande niets af.

Gelet op het bovenstaande zien wij aanleiding om het deelbesluit van 22 januari 1996 te herzien en u alsnog een voorstel voor te leggen dat ertoe strekt dat het bestuur van de stichting in staat gesteld wordt een financiële voorziening te treffen ten behoeve van de VUT-aanspraken van de in 1993 overgedragen medewerkers.
De beste vorm daarvoor lijkt ons dat de provincie in de begroting een voorziening treft waarop het bestuur te zijner tijd een beroep kan doen, indien de eigen VUT voorziening ontoereikend is voor het honoreren van de betreffende aanspraken.

Omdat het bij dit onderwerp gaat om een aangelegenheid die bij het overgaan van het toenmalige provinciale personeel naar de stichting tot kosten zou hebben geleid, zijn wij van oordeel dat de dekking hiervan kan plaatsvinden ten laste van de saldireserve.

3. Advies van de Commissie voor advies:
De Commissie FZWE stemt in met het voorstel.

4. Ontwerp-besluit:

Provinciale Staten van Flevoland,

gelezen het voorstel van Gedeputeerde Staten d.d. 20 november 2001
nr. SPV/01.092287/A

BESLUITEN:

- in de provinciale begroting een voorziening op te nemen die er toe strekt dat het bestuur van de Stichting Nieuw Land daarop een beroep kan doen van maximaal € 202.500,- (f 450.000,-) in de kosten van de VUT aanspraken van die medewerkers die een tijdlang in provinciale dienst zijn geweest;
- de kosten hiervan ten laste te brengen van de saldireserve.

Aldus besloten in de openbare vergadering van Provinciale Staten van Flevoland
d.d. 10 januari 2002.

,griffier. ,voorzitter.

5. Bijlagen
Geen.

6. Ter lezing gelegde stukken
Het verzoek van het bestuur van 23 juli 1999.
Het rapport van het actuarieel onderzoek naar de kosten.

Gedeputeerde Staten van Flevoland,
,griffier. ,voorzitter.